

2. Az Elsőfokú Bíróság félreértelmezte a 8. cikk (4) bekezdése szerinti „kereskedelmi forgalomban való használat” közösségi jogi követelményének minőségi és mennyiségi követelményeit. Először is úgy vélte, hogy e követelményt úgy kell értelmezni, hogy az a pusztán magánszférán kívüli valamennyi kereskedelmi használatot jelenti, úgy vélt különösen, hogy nem szükséges a 8. cikk (4) bekezdése szerinti állítólagos jog tényleges használata, ahogyan ez a védjegyek esetében megkövetelt lenne. Ezzel összefüggésben lehetővé tette a „díjmentes” küldemények „kereskedelmi forgalomban való használatnak”, valamint más rendeltetésű használatnak (inkább védjegyháználat és nem eredetmegjelölés használata) való tekintését. Másodszor a vitatott határozat tévesen tette lehetővé a figyelembe veendő ütköző védjegy bejelentésének időpontja utáni használatot, és ezáltal figyelmen kívül hagyta, hogy ahhoz, hogy valamely korábbi jog a 8. cikk szerinti megfelelő felszólalási jogalap legyen, az ütköző bejelentés benyújtásának időpontjában e felszólalási jogalap valamennyi feltételének teljesülnie kell. Harmadszor az Elsőfokú Bíróság félreértelmezte a 8. cikk (4) bekezdését, amikor úgy vélte, hogy a területiség elvétől eltérően figyelembe vehető az azon országoktól eltérő országokban való használat, amelyekben a 8. cikk (4) bekezdése szerinti állítólagos jogok fennállnak.

3. Az Elsőfokú Bíróság félreértelmezte „a helyi jelentőségűt meghaladó mérték” követelményét is. Lényegében úgy ítélte meg, hogy e követelmény teljesül azáltal, hogy a 8. cikk (4) bekezdése szerinti állítólagos jog harmadik országból származik, és az kiterjed az Európai Unió két tagállamára. Nem vizsgálta meg, hogy a kérdéses jog helyi jelentőséget meghaladó mértékű jelentőséget nyert-e azon két szóban forgó tagállamban, amelyek vonatkozásában e jogra hivatkoznak, aytót nyitva ezáltal az Európai Unión kívülről származó, 8. cikk (4) bekezdése szerinti jogoknak.

4. A második fellebbezési jogalap a 8. cikk (4) bekezdése b) pontjának és a 74. cikk (1) bekezdésének a megsértésén alapul. A 8. cikk (4) bekezdésének b) pontja megköveteli, hogy a nemzeti jog feljogosítsa a Budvar az ütköző védjegy használatának megtiltására. A fellebbezési tanács a felek által benyújtott bizonyítékok alapján, valamint azon bevett szabályt alkalmazva, miszerint az OHIM előtti felszólalási eljárásban a bizonyítási teher a felszólalóra esik, megállapította, hogy a Budvar nem bizonyította, hogy a Franciaországban vagy Ausztriában alkalmazandó nemzeti jog alapján megtilthatja a „BUD” védjegy használatát. Az Elsőfokú Bíróság azonban a 74. cikk (1) bekezdését és a 8. cikk (4) bekezdésének b) pontját megsértve úgy vélte, hogy az OHIM a felek észrevételein túl hivatalból köteles megvizsgálni a 8. cikk (4) bekezdése szerinti állítólagos jogokat alátámasztó jogszabályokat és a jogi fejleményeket, és nem utasíthatja el a felszólalást a Budvar állítólagos jogai bizonyításának hiánya miatt.

5. Összességében az Elsőfokú Bíróság vitatott ítélete olyan értelmezést adott a 8. cikk (4) bekezdésének, amely e rendel-

kezés szövegével nehezen egyeztethető össze, és amelyet lehetetlen összeegyeztetni a 40/94 rendelet arra irányuló célkitűzésével, hogy a Közösségen belüli kereskedelem elősegítése érdekében az egész Közösségben egységes és jól működő védjegyjogot hozzon létre.

6. Az Elsőfokú Bíróság általi ezen jogsértések mindegyike a második fellebbezési tanács határozatainak hatályon kívül helyezéséhez vezetett, és következképpen —mindegyik külön-külön — indokolja a vitatott ítélet hatályon kívül helyezését.

(¹) A közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK tanácsi rendelet (HL L 11., 1994.1.14., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.).

2009. március 11-én benyújtott kereset — az Európai Közösségek Bizottsága kontra Cseh Köztársaság

(C-100/09. sz. ügy)

(2009/C 113/50)

Az eljárás nyelve: cseh

Felek

Felperes: az Európai Közösségek Bizottsága (képviselők: L. Jelínek és P. Dejmeek meghatalmazottak)

Alperes: Cseh Köztársaság

Kereseti kérelmek

— A Bíróság állapítsa meg, hogy a Cseh Köztársaság — mivel nem fogadta el azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy megfeleljen a szabályozott piacra bevezetett értékpapírok kibocsátóival kapcsolatos információkra vonatkozó átláthatósági követelmények harmonizációjáról szóló 2004/109/EK irányelv egyes rendelkezéseinek végrehajtására irányadó részletes szabályok megállapításáról szóló, 2007. március 8-i 2007/14/EK bizottsági irányelvnek (¹), vagy legalábbis a kérdéses rendelkezéseket a Bizottsággal nem közölte — nem teljesítette a szóban forgó irányelv 24. cikkéből eredő kötelezettségeit;

— a Cseh Köztársaságot kötelezze a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

Az irányelv nemzeti jogrendbe való átültetésére előírt határidő 2008. március 8-án lejárt.

(¹) HL L 69., 27. o.